Такий далекий шлях… уже далеко…
Відкрита книга — зжовклі сторінки,
Пригаслі тіні болю, небезпеки,
Розсипані по теках цигарки,

Портрет, давно, давно вже занімілий,
Мені відома кожна світлотінь…
Твої пігулки, вицвілі бахіли,
Дрібних рядків пронизлива рябінь…

Ще блимання старого диктофону…
Його я більш ніколи не ввімкну,
Укотре я розгладжую долонями
Цю тишу як сорочку гамівну,

Цю тишу, коли знову ти зі мною…
Холодний чай на двох я розділю.
Ти не журись моєю сивиною,
Не дорікай, що я вночі не сплю.

Нема і хвильки вже на перекори —
Спливає стрімко невблаганний час.
Ото й мого, що трохи поговоримо,
Про книги, про життя, а ще про нас…

Та ти мовчиш, спитати, мабуть, хочеш,
Хоч тиша як обвуглена стіна…
І страшно подивитися у очі:
— У нас війна, коханий… В нас війна…

Наталя Дзюбенко-Мейс